

[Tom Behnke]

gelses- og uddannelsesforanstaltningerne og boliglovgivningen, at de fremmede bliver klart favoriseret i forhold til danske borgere. Det er ikke rimeligt over for de danske skatteydere, og det giver også et misforhold mellem danskere og udlændinge, som begge parter godt kunne være foruden.

Der er også det forhold, at man allerede efter at have været i Danmark i 3 år får en permanent opholdstilladelse, og det betyder, at man er blevet så godt som dansk statsborger. Så er der ikke nogen mulighed for, at man kan blive udvist af landet næsten ligegyldigt, hvor stor skade man gør. Der er det vores klare overbevisning, at flygtninge er flygtninge, og at de bør være det, lige indtil de får dansk statsborgerskab, hvilket også betyder, at hvis de laver kriminalitet – og der bliver fred i hjemlandet – skal det være muligt at sende dem retur til deres hjemland.

Ligeledes er det helt galt, at man, uanset om man er dansk statsborger eller ej, allerede efter at have været i Danmark i 3 år har mulighed for at stemme ved kommunalvalg og amtsrådsvalg. Det er helt urimeligt, at de fremmede, folk, som ikke er danske statsborgere, på den måde får så voldsom indflydelse på vores lokalpolitik og amtsrådspolitik. Det er jo således, som vi allerede har set det i nogle sammenhænge, at fremmede statsborgere kan gå hen og blive tungen på vægtskålen i kommunale anliggender, og det kan vi naturligvis ikke være tjent med. Det bør være således, at kun danske statsborgere har stemmeret ved danske valg.

Så er der spørgsmålet om undervisning af de fremmede, og dér er vi nødt til at dele det op i de to kategorier, vi har, nemlig indvandrere og flygtninge. Det er vores klare overbevisning, at når det drejer sig om indvandrere, skal de have pligt til at dygtiggøre sig og lære dansk, så de kan klare sig selv i det danske samfund. Det må være et minimumskrav.

Drejer det sig derimod om flygtninge, er det, som ordet angiver, personer, der kun midlertidigt er i dette land, og derfor er der ingen grund til, at de lærer dansk. Det kan de naturligvis gøre, hvis de selv har lyst til det, men der er i hvert fald ingen grund til, at de danske skatteydere skal finansiere danskundervisning for disse personer. Dog er vi så fleksible, at vi siger, at det kunne være, de på et tidspunkt

overgik til en anden status, og i det tilfælde er vi villige til, at deres børn får undervisning, således at de bliver uddannet, også mens de er her, så de har mulighed for at vende tilbage til hjemlandet.

Men for alle disse fremmede, uanset om det er indvandrere eller flygtninge, bør det gælde, at det offentlige i hvert fald ikke skal betale for at give modersmålsundervisning, og det offentlige skal i hvert fald ikke betale for at give undervisning i de fremmedes hjemlands kultur. Det er helt urimeligt, at danske skatteydere skal betale for denne undervisning. Hvis de fremmede ønsker at holde sig ajour med deres eget sprog eller deres hjemlands kultur, må det være noget, de gør for egen regning.

Så er der spørgsmålet om den offentlige hjælp – hvor meget vi skal give de fremmede, der kommer til landet. I princippet burde man lave en ordning, således at de fremmede, når vi taler om flygtninge, kun fik kost og logi. Det må være rimeligt, at vi giver dem kost og logi, så de kan være her og have en tryk tilværelse, til de kan komme hjem til deres eget land. Vi er dog så large, at vi godt vil give dem noget mere, men vi vil ikke give så meget, som man gør i dag.

Vi synes, man skal sætte grænsen dér, at ingen udlænding skal kunne modtage mere, end en dansk folkepensionist kan få. Når vi giver vores egne folkepensionister det beløb, som vi gør, og regner med, at de kan klare sig for de penge, er det rimeligt, at vi også stiller de forventninger til vores udenlandske gæster, at de kan klare sig for et tilsvarende beløb. Det er helt urimeligt, at vi skal se tilfælde, hvor de fremmede får langt mere, end vores egne folkepensionister får, og at de skal have en langt højere levestandard end vores egne folkepensionister.

Så er der spørgsmålet om familiesammenføring. Der er det vores klare overbevisning og politik, at hvis den fremmede ønsker sin familie hertil, bør det kun ske ved, at den herboende selv betaler for transporten og det efterfølgende ophold her i landet.

Så er vi fremme ved at tale om forsørgelseserklæringer. Vi mener, vi skal begynde at tage disse forsørgelseserklæringer en anelse mere seriøst, end man gør i øjeblikket, og ikke blot dispensere, hver eneste gang garanten siger, at han ikke har flere penge, fordi han har overført